

Селянкитѣ на това още по-яката се изсмѣха, и кой знае какъвъ край щѣше да вземе този смѣхъ, ако не бѣ се вѣстилъ миро-

любивиятъ, шишкавъ на ръстъ ханджия. Странниятъ видъ на гостенина напуши и него на смѣхъ, но рицарското въоръжение съдържаше смѣха му, и той каза вѣжливо:

— Ако ваша милость търси стая за нощуване, мога да ви услужа съ всичко, освѣнъ съ легло.

Донъ Кихотъ, като взе притежателя на хана за владѣтель на крѣпостъ, каза му въ отговоръ:

— За мене не трѣбва много, синьоръ кастеляне: „Моята украса е оръжието, а почивката ми — биткитѣ“, добави той съ думитѣ на една стара народна испанска пѣсенъ (романсъ).

Стопанинътъ помогна на изнурения отъ гладъ рицаръ да слѣзе отъ коня. Донъ Кихотъ го помоли да се погрижи за „най-доброто отъ всички добичета“ — за коня му. Макаръ конътъ съвсѣмъ да не заслужаваше тая похвала, ханджията, сѣ пакъ поведе Росинанта въ яхъра. А пѣкъ селянкитѣ се заловиха да снематъ отъ рицара облѣклото му; но когато дойдока до шлѣма, по никакъвъ начинъ не можеха да развържатъ наличника, направенъ, както казахме, отъ самага донъ Кихота.

Донъ Кихотъ, прочее, се принуди да останетъ съ шлема си на главата. За услугата,

що му направиха селянкитѣ, той имъ надума купъ любезности, заети, разбира се, отъ рицарскитѣ книги. Селянкитѣ, то се знае, не разбраха нищо отъ това; тѣ го попитаха, дали не иска да му донесатъ нѣщо за ядене. Рицарътъ отговори утвърдително, и дори поиска, колкото се може по-скоро, да му донесатъ нѣщичко да си хапне.

Ала шлѣмътъ много бъркаше донъ Кихоту, па, като не искаше да го извади, една отъ селянкитѣ взе да му пѣха въ устата, прѣзъ малкия отворъ на наличника, кжшейчета черъ хлѣбъ и овонѣла риба, която на донъ Кихота се виждаше като най-хубава пѣстърва; а крѣчмарьтъ му наливаше вино чрѣзъ трѣстена цѣвъ.

Донъ Кихотъ намираше своя рицарски излазъ напълно сполучливъ; бѣше угриженъ само, че не бѣ посветенъ въ рицарство.

III.

Донъ Кихотъ си посвещава въ рицаръ.

Като позакуси така, донъ Кихотъ повика крѣчмаря въ яхъра, и тамъ, като падна прѣдъ него на колѣнѣ, му каза:

Нѣма да стана отъ тукъ, дордѣто вие храбри рицарю, не ми обещаете да ми изпълните едно желание, което и васъ ще про-

слави, и на цѣлия свѣтъ ще принесе полза. Ето въ какво се състои моята молба: утрѣ вие ще ме посветите въ рицарство, а тази нощъ азъ, както го изисква рицарския законъ,